

NAJVEČJI MED NAJMANJŠIMI

Februarja je minilo dve leti od zamenjave načelnika Generalštaba SV. Od takrat se je v vojski in zunaj nje veliko spremenilo. V lanskim aprilski številki smo v pogovoru s takrat še brigadirjem Dobranom Božičem veliko pozornosti namenili zmanjšanim virom za vojsko in njenemu prilagajanju na nove okoliščine. V zadnjem času so bili v ospredju požari, poplave in žled in SV si je skupaj z drugimi prizadevala pomagati prebivalcem pri odpravljanju nastale škode, v Sredozemskem morju pa je pri težavah z begunci pomagala z vojaško ladjo Triglav. Letos mineva deset let od sprejema Slovenije v Nato in EU, bliža pa se tudi 15. maj, dan SV. Razlogov za pogovor z generalmajorjem Dobranom Božičem je torej veliko.

Za vami sta dve intenzivni leti. Kako ju ocenjujete?

Menim, da sta bili dobri in intenzivni, torej pozitivno. Ko sem prevzel dolžnost načelnika Generalštaba Slovenske vojske (GŠSV), sem se zavedal, da smo pred zahtevno preizkušnjo. Nisem pa pričakoval, da bo položaj tako zapleten, kot se je pozneje pokazalo. Dva glavna dejavnika sta vplivala na delo ali ga oteževala in s tem seveda vplivala na delovanje celotne SV. Prvi je zagotovo zmanjševanje finančnih virov, drugi, ki je nekako posledica prvega, pa je nujnost sprememb v delovanju obrambnega sistema. Naj spomnim na projekt iz leta 2009, ki se je imenoval Strateški pregled obrambnega resorja in smo ga na kratko imenovali SPOR. Že takrat smo zaznali nekatere težave, nelogičnosti ali podvajanje funkcij v sistemu. V predlogih tega projekta je bilo

nakazanih več rešitev in prihodnjih smeri razvoja, vendar sprememb, za katere smo že takrat vedeli, da so nujne, nismo zmogli pripraviti in uresničiti. Tako sem bil postavljen pred dejstvo, da so spremembe nujne, da ne bodo prijetne, a jih je treba uresničiti. Seveda so se pojavili različne ideje in številni predlogi, tako v javnosti kot v strokovnih krogih, kakšne posebne izbire pa ni bilo. Teritorialno izhodišče je bilo glavno vodilo sprememb. Splošno znano je, da tam, kjer ni vojaškega ustroja, ni suverenosti območja. Ugotavljam tudi, da smo s številom pripadnikov prišli do tiste najnižje meje, ko v mednarodnem okolju še lahko rečemo, da naša vojska še izpolnjuje mednarodne vojaške in varnostne standarde. Torej gre za minimum, s katerim lahko izpolnujemo temeljne funkcije v kriznih razmerah.

Legitimnost našega delovanja se kaže v

dosežkih. Naj navedem nekaj glavnih uspehov v zadnjih dveh letih, ki smo jih dosegli kljub zelo dinamičnim spremembam in finančnim oviram. Imamo majhno, a učinkovito mornarico, ki je v mednarodni operaciji Naše morje – Lampedusa pomagala pri reševanju težav z begunci. Poveljnik ladje Triglav je naš prispevek v tej operaciji imenoval kot »največjega med najmanjšimi«. Podvojili smo enote specialnih sil in dosegli njihovo polno zmogljivost. Še vedno kljub vsem težavam izpolnujemo tudi vse obveznosti v mednarodnih operacijah in na misijah, tako da so vsi naši pripadniki varni in ni bilo huje poškodovanih. Ob naravnih in drugih nesrečah smo učinkovito sodelovali z drugimi udeleženci v sistemu zaščite in reševanja. Trdim celo, da smo na lokalni ravni zdaj veliko bolj prepoznavni, kar je bilo ob prevzemu dolžnosti načelnika tudi moje pomembno vodilo.

Sredi leta 2012 je bila v zavezništvu in tudi na Ministrstvu za obrambo in v SV v ospredju transformacija oboroženih sil. Do nje je prišlo zaradi zahtev po zmanjševanju sredstev za obrambne proračune. SV se je odzvala s preoblikovanjem. Srednjeročni obrambni program Republike Slovenije 2013–2018 med drugim predvideva dopolnitev in končanje ključnih transformacijskih konceptov SV. Ali to pomeni, da transformacija oziroma preoblikovanje SV še teče? Kaj lahko SV pričakuje do leta 2018?

Drži. Res je bilo tako. Veliko je bilo govora o transformaciji in preoblikovanju, tako doma kot v mednarodnem okolju. O transformaciji oboroženih sil na splošno je bilo tudi veliko napisano in tako bo tudi še v prihodnje. Gre za zapleten in celovit pristop k preoblikovanju oboroženih sil glede na spreminjanje vojsk v globalnem svetu. Vendar naj se osredotočim na zadnji dve oziroma zadnja štiri leta. Splošna svetovna finančna kriza se je pojavila povsod, tudi v Sloveniji. Smo sestavni del mednarodnega okolja in ne navadno bi bilo, če se nas ne bi dotaknila. Zmanjšani viri so pomembno vplivali na vsa področja družbe in tudi na oborožene sile. Tako je bil poudarek na transformaciji oboroženih sil v zavezništvo, na njihovi racionalizaciji oziroma smotrnejši rabi virov. Kot načelnik GŠSV sem bil pred dvema letoma postavljen pred dejstvo, da preprosto nimamo več toliko finančnih sredstev kot prej. Imeli smo dve možnosti, da tarnamo in čakamo, kaj bo, ali da ukrepamo. Temu se je bilo treba prilagoditi in se organizirati tako, da smo ob najmanjši mogoči porabi še vedno optimalno učinkoviti. Nekaj časa je bilo moderno »z manj narediti več«, prav dolgo pa ta usmeritev ne more trajati. Glede na to, da je letošnji proračun SV za 40 odstotkov manjši od proračuna iz leta 2009 in da smo v zadnjih petih letih dobili skupno 280 milijonov evrov manj, kot je bilo načrtovano in odobreno s Srednjeročnim obrambnim programom (SOPR), je jasno, da se to odraža tudi v delovanju in razvoju SV.

Kar se preoblikovanja vojske tiče, so se lani pogosto omenjali pojmi transformacija, racionalizacija in preoblikovanje. Transformacija je nenehen proces spreminjanja, naš cilj pa je do leta 2018 izpolniti naloge, zapisane v Srednjeročnem obrambnem programu. Verjamem, da bo

ravno zaradi transformacije stanje takrat drugačno od načrtovanega. Če bomo ugotovili, da nekaj ne deluje optimalno, bomo pač iskali druge rešitve.

Racionalizacija je bila vedno dejanje finančne vzdržnosti. Leta 2012 smo začeli uresničevati različne ukrepe, s katerimi smo prihranili 12 milijonov evrov. To smo dosegli s prerazporejanjem zaposlenih bliže domu in z omejenim plačevanjem nadur ter pripravljenosti. SV smo leta 2013 pripeljali do meje finančne vzdržljivosti. Racionalizacijo še vedno izvajamo.

Preoblikovanje SV pa je proces, v katerem smo upoštevali ugotovitve Strateškega pregleda iz leta 2009, spreminjajoče se okolje, finančno perspektivo, simetričen razvoj SV in vpetost v okolje. Leta 2013 smo uresnili dve fazi preoblikovanja: januarja smo združili Poveljstvo sil in Generalštab, 15. maja, ob dnevu SV, pa smo se postrojili po novi organizacijski strukturi, ki jo sestavljajo 1. in 72. brigada, Logistična brigada, 15. polk vojaškega letalstva, 430. mornariški divizion, Združeni operativni center, Center vojaških šol, Enota za specialno delovanje in druge prištabne enote Generalštaba. Leta 2014 nadaljujemo optimizacijo generalštabne strukture ter dopolnjevanje enot in poveljstev, kar bomo postopoma uresničevali do ciljnega stanja leta 2018.

Glede prihodnosti SV želim posebej omeniti njeno vlogo v mednarodnem okolju. Do zdaj smo bili samo vojska članica zavezništva in EU, postopoma pa prehajamo v vlogo pobudnice predlogov. Torej v regiji in širše prevzemamo pobudo za novosti, kar mednarodna skupnost od Slovenije verjetno pričakuje. SV postaja mentorica tudi drugim državam na Balkanu, ki prihajajo v mednarodno okolje. Bili smo tudi že ena izmed pobudnic, kot npr. pri MLF (Military Land Forces), ven-

dar so tu vodilni Italijani. Zelo sem vesel, da bo Večnacionalni center odličnosti za gorsko bojevanje, ki je bil ustanovljen leta 2009, predvidoma in skladno z načrti do 15. maja 2015 postal Natov center odličnosti za gorsko bojevanje. Očitno me zadnje čase spremlja številka 15 – 15. maja, na dan SV, bomo imeli Natov center odličnosti, vodil sem 15. kontingent SV Kforja na Kosovu in 15. kontingent Isafa v Afganistanu, po novi strukturi se je SV lani postrojila 15. maja, letos pričakujem do tega datuma nov koncept delovanja Centra vojaških šol (CVŠ).

Pomembna naloga, ki nas še čaka letos, je optimizacija procesov v logistiki SV, logistično brigado bomo preoblikovali v logistični center.

Aprila ste poročali vrhovnemu poveljniku slovenskih obrambnih sil. Nam lahko poveste kaj več o tem?

Gre za vsakoletno poročanje predsedniku Republike Slovenije in hkrati vrhovnemu poveljniku obrambnih sil o pripravljenosti SV. Letos smo drugo leto zapored poročali, da z manj ni mogoče narediti več in da zmanjševanje obrambnega proračuna resno vpliva na delovanje, razvoj in pripravljenost SV, kar je vrhovni poveljnik sprejel z razumevanjem ter hkrati zaskrbljenostjo, saj je v izjavi za javnost po poročanju izpostavil, da se je pripravljenost SV zaradi krčenja finančnih sredstev zmanjšala in dosegla najnižjo raven še varnega delovanja. Poudaril pa je, da je sodelovanje SV na mednarodnih misijah profesionalno, zgledno in krepi ugled naše države. Po njegovem mnenju je SV med tistimi deli državne uprave, ki jim je bil v zadnjih šestih letih najbolj zmanjšan delež finančnih sredstev, kar je povzročilo slabšo usposobljenost, zastoj v modernizaciji, minimalno vzdrževanje sredstev, zastarelost opreme in manjša izplačila pripadnikom. Vrhovni poveljnik je poudaril, da moramo poskrbeti za varnost naših pripadnikov v operacijah doma in v tujini, usmeriti se moramo v usposabljanje posameznikov in enot ter v spremembe sistemskih ureditev in dokončati preoblikovanje. Pripravljeni pa moramo biti tudi na delovanje ob naravnih in drugih nesrečah. Njegovim poudarkom sem dodal, da »z manj ne gre več, sploh pa ne bolje«, kar se kaže predvsem v okoliščinah, v katerih se pokaže, zakaj je tako zelo pomembno biti del zavezništva, biti v klubu, v

Ladja Triglav v operaciji Naše morje – Lampedusa

katerem lahko računaš na partnerje in sodelovanje z njimi. Zelo sem tudi zadovoljen, ker smo ob vseh teh okoliščinah uspeli vse mednarodne naloge odlično opraviti in brez poškodovanih, za kar gre pohvala vsem, ki so pri tem sodelovali.

Naša država je pred desetimi leti postala članica EU in Nata. Kaj menite o izkušnjah SV, pridobljenih v zavezništvu? Kaj je tisto, kar Slovensko vojsko plemeniti v mednarodnem prostoru? Smo morda izpustili kakšne dobre priložnosti?

Izkušnje SV v mednarodnem okolju so dobre. Veliko smo se naučili kot organizacija in s tem seveda tudi vsak posameznik, kar pomembno vpliva na celoto. Odločilno je, da smo v mednarodnem okolju prisotni, da soodločamo, sodelujemo in pozitivno vplivamo na druge. Pomagamo tam, kjer mednarodno pomoč res potrebujejo, in smo predhodnica drugim civilnim oblikam te pomoči. Res je, da je SV v svoji razmeroma kratki zgodovini prehodila zelo dinamično pot. Kljub temu smo danes sodobna vojska, ki lahko kadar koli in kjer koli suvereno sodeluje z drugimi vojskami. Ko je govora o desetletnici članstva v EU in Natu, pogosto pomislim, kakšna bi bila SV, če ne bi bili tu, kjer smo. Prepričan sem, da o današnji dinamiki ne bi bilo sledu. Oklepali bi se mnogih starih, preživelih vzorcev iz nekdanje skupne države, kot sorazmerno majhni državi bi se nam zdelo, kot da smo sami sebi namen. Od daleč bi opazovali druge, ki bi se jim veliko dogajalo, ali, kot rad pravim v športnem smislu, pomembno je biti v ligi šampionov. Ampak pustiva to. Iz osebnih izkušenj na Kosovu in v Afganistanu lahko rečem, da je biti osebno prisoten, videti in sodelovati, nekaj povsem drugega, kot o tem slišati ali prebrati. Izkušnje so neprecenljive. Seveda to velja tudi na kolektivni ravni. Pripadniki SV se z dejavnostmi v mednarodnih operacijah in na misijah srečujemo s posebnimi izzivi in pridobivamo za nas pomembne izkušnje. Predstavljajte si, da pridete s svojo delovno skupino nekam v tujino, kjer vladajo posebne razmere in okoliščine. Tam se nastanite, ste v skupini ljudi iz različnih držav, različnih kultur, navad in običajev, z njimi delate in živite po več mesecev, od jutra do jutra, okoli vas pa potekajo oboroženi spopadi. Že na začetku morate delovati kot tim, pa se še niti poznate ne. To so pomembne izkušnje. Kdor ni deloval v takšni situaciji,

ne ve, zakaj in kako to gre. Temu je treba dodati še vse dejavnosti v organizacijskem in logističnem smislu, da bo naloga uspešno opravljena od začetka do konca.

Naravne nesreče so se v minulem letu kar vrstile. Poleti požari, jeseni poplave. Za konec zime pa še žled, ki je dele Slovenije dobesedno ohromil. Zaposleni v SV so bili povsod poleg in pomagali. Kako uspešni so bili?

Tako je. Naloga SV je tudi, da ob naravnih in drugih nesrečah, skladno s svojo organizacijo in opremo, sodeluje pri zaščiti in reševanju. To je določeno v Zakonu o obrambi. Zakon o varstvu pred naravnimi in drugimi nesrečami določa, da je vojsko in vojaška sredstva mogoče uporabiti za zaščito, reševanje in pomoč, če sile, določene za zaščito in reševanje, ne zadoščajo in če vojska ni nujno potrebna pri opravljanju obrambnih nalog. Sklep Vlade RS o sodelovanju SV pa pravi, da o tem odloča vlada, v nujnih primerih pa minister na predlog poveljnika Civilne zaščite RS oziroma načelnik Generalštaba SV po pooblastilu ministra. Skladno s temi zakonskimi določili se vojska vključuje v pomoč pri odpravi posledic različnih naravnih nesreč. Letošnji žled je bil poseben izziv tudi za nas. Naj povem, da so se drevesa lomila in podirala tudi na objekte SV, prekinjena je bila dobava elektrike in onemogočene so bile druge povezave s svetom. Tu imam seveda v mislih telefonske in radijske povezave ter svetovni splet. Neodvisno od tega smo opravili 873 aktivnosti na 170 lokacijah, 6175 pripadnikov je bilo neposredno vključenih, 3200 pa jih je bilo v pripravljenosti (število pove, da so nekateri sodelovali večkrat). Opravili smo 47.869 delovnih ur, kar je v povprečju več kot sedem ur na osebo. Terenska in tovorna vozila smo uporabili 919-krat, bojna vozila (svarune in valuke) pa 325-krat, prevozili smo 83.909 kilometrov, porabili 35.000 litrov dizelskega goriva in 2500 litrov bencina, zagotovili 200 agregatov in opravili 11 helikopterskih prevozov v skupnem naletu 1115 minut. Toliko v tehničnem jeziku. Aktivno smo bili vključeni v pomoč že prvi dan, torej prvega februarja. Prebivalci, ki so imeli težave zaradi posledic žleda, so pričakovali in si želeli večjega in hitrejšega odziva in več angažiranosti SV, vendar mora vojska kot sestavni del državne uprave upoštevati predpise in sistem organiziranosti nacionalne var-

nosti. Ta je trenutno tak, kakršen je. Res pa je, da smo ravno zaradi te izkušnje in po podrobnih analizah pripravili predlog nekaterih izboljšav, ki lahko ukrepanje v takih primerih izboljšajo. Ugotovili smo na primer, da bi bilo smiselno več pripadnikov usposobiti za delo s tehničnimi sredstvi za reševanje, kupiti več opreme in podobno. Gotovo bi se dalo izboljšati tudi usklajevanje med posameznimi udeleženci v sistemu zagotavljanja nacionalne varnosti. Zanimivo pa je, da v času, ko imamo vse podatke v elektronski obliki in vse povezave združene na električnem omrežju in različnih oddajnikih ter prenosnih telefonih, pozabimo na druge načine komuniciranja, ki so sicer zastareli, a še vedno zelo uporabni. Tudi iz tega smo se nekaj naučili.

Je pa gotovo dobrodošla izkušnja iz sodelovanja z drugimi vojskami. Iz Avstrije smo razmeroma hitro dobili nekaj agregatov, nekaj pa so nam jih poslali tudi iz drugih zavezniških in partnerskih držav.

Nekaj nezadovoljstva je bilo v medijih in javnosti, ki je bilo povezano s hitrostjo vključevanja vojske v pomoč pri odpravljanju posledic žleda. Je šlo kaj narobe?

Kot sem že omenil, je osem naših pripadnikov pomagalo že prvi dan. Drugi dan je bilo vključenih 154, tretji dan 384 in peti dan 681 pripadnikov. Ne vem sicer, kako bi se lahko vključili hitreje, saj je žled svojo pravo podobo pokazal šele čez čas. Odtajanje, ki je sledilo naslednji teden, je bilo prav tako nevarno za vse, ki so bili vključeni v nastale razmere. Po aktivnostih, povezanih z odpravo tega sicer naravnega pojava, smo opravili podrobne analize ter svoje ugotovitve in predloge posredovali pristojnim osebam, poročali smo tudi predstavnikom Odbora za obrambo.

Smiselno bi bilo razmisliti, ali je res treba čakati na izčrpanje vseh drugih organizacij, preden na pomoč pokličemo vojsko, in ob tem seveda ustrezno proučiti morebitne spremembe veljavne zakonodaje. Neodvisno od tega bomo v SV še naprej in kadar koli bo treba pomagali prebivalcem ob različnih nesrečah. Varnost doma, države in posameznika mora biti na prvem mestu in mi bomo, kot radi rečejo športniki, »dali vse od sebe«.

Da ne pozabim, vrhovni poveljnik obrambnih sil se nam je zahvalil za poročanje in nam čestital za opravljeno delo pri odpravljanju posledic žleda.

Letos poleti so načrtovane tri mednarodne vojaške vaje: Jadranski udar (Adriatic Strike) od 2. do 6. junija, Zvita podlasica (Clever Ferret) od 16. junija do 11. julija in Takojšnji odgovor (Immediate Response) konec avgusta. Verjetno bo to kar obsežen organizacijski, logističen in vsebinski izziv?

Zagotovo. V mednarodnem okolju moramo biti odzivni in usposobljeni za organiziranje sebe in drugih v nepredvidljivih okoliščinah, ki lahko nastanejo kadar koli in kjer koli. Poglejte na primer nedavne dogodke v Ukrajini. V zadnjih dveh desetletjih prevladuje vtis, da smo v Evropi varni, in prav je tako. A varnost je zelo krhka zadeva in se lahko hitro spremeni. Zato so vojaške vaje, še posebej z mednarodno zasedbo in organizacijo, zelo pomembne. Mednarodna vaja Takojšnji odgovor (Immediate Response), ki jo organiziramo skupaj s Hrvati in pod vodstvom Poveljstva vojaških sil ZDA za Evropo, vključuje tudi krizno odzivanje. To pomeni, da gre za vajo, na kateri se poveljstva in enote urijo v načrtovanju mednarodnih operacij za podporo miru in za delovanje v njih. Pred dvema letoma smo tako mi kot prebivalci Hrvaške imeli težave s poplavami, zato so vaje pomembne za izmenjavo izkušenj, preigravanje scenarijev in primerljivost delovanja, kar je zelo koristno, ko je treba hitro ukrepati. Lani se je take vaje udeležilo 350 častnikov in podčastnikov.

Na vaji Jadranski udar (Adriatic Strike) pričakujemo približno 200 udeležencev, od tega 50 pripadnikov tujih oboroženih sil. Vaja je namenjena usposabljanju usmerjevalcev združenega ognja, kar seveda pomeni, da jo bo vodilo poveljstvo 15. polka vojaškega letalstva SV. Na vaji načrtujemo sodelovanje 20 zračnih plovil za podporo urjenju usmerjevalcev združenega ognja. To bo zanimiva in koristna vaja, predvsem z vojaškostrokovnega vidika, pa tudi za morebitne obiskovalce in opazovalce. V prihodnosti si želimo akreditirati šolo za usmerjevalce združenega ognja, zato je vaja odlična podlaga za ureditev takih razmer.

Zvita podlasica (Clever Ferret) je vaja, na kateri SV sodeluje od leta 1999, in sicer z italijansko in madžarsko vojsko, vsako leto v drugi državi, letos pri nas. Bo ena večjih vaj, saj bo sodelovalo približno 1500 pripadnikov. Ta način povezovanja je zanimiv tudi za naši sosedi, Hrvaško in Avstrijo, ki ju zanima aktivnejše pri-

hodnje sodelovanje v pobudi. Tu je pomembno regionalno povezovanje vojsk vseh treh držav in, kot sem že omenil, organiziramo in usposabljammo se za primere, ko nas utegnejo državljanke in državljani potrebovati doma ali v mednarodnem okolju. Seveda, vaje so zajeten zalogaj, toda preveriti moramo svojo pripravljenost, usposobljenost in združljivost z drugimi.

V dneh od 24. aprila do 10. maja bo na osrednjem vadišču v Postojni tudi skupno usposabljanje pripadnikov 1. brigade Slovenske vojske in 173. zračno-desantne brigade Oboroženih sil Združenih držav Amerike, poimenovali smo ga Rock Prof. Pripadniki 10. pehotnega polka bodo ob podpori drugih enot in rodov SV skupaj s pripadniki 503. ameriškega polka usposabljali enote do ravni voda. Namen skupnega usposabljanja je doseči čim večjo povezljivost slovenskih in ameriških enot pri delovanju v mednarodnem okolju. Taktične postopke urjenja pehote bodo podpirala slovenska letala Pilatus PC-9M Hudournik, v preizkusu zmogljivosti pa bo poudarek na združenem delovanju zvrsti in rodov.

Maj velja kot mesec SV, 15. maj je njen dan. Ta datum nas vedno spomni na prve slovenske nabornike, ki so vojaški rok služili na domačih tleh. Od takrat je minilo skoraj četrto stoletje. Kaj bi ob tej priložnosti želeli sporočiti pripadnicam in pripadnikom SV in kaj ta dan pomeni vam?

Ponosen sem na SV, a ne le zato, ker sem njen pripadnik in načelnik. Če bi imel možnost še enkrat izbirati svojo poklicno pot, bi ponovno izbral poklic vojaka. Prepričan sem, da je v SV zdravo okolje za razvoj osebnih vrednot, domoljubja in narodne identitete.

Želim si in upam, da bo naslednje leto 15. maja v SV več vojakov, da bi se razmerju častnik – podčastnik – vojak, ki naj bi bilo 1 : 2 : 4, čim bolj približali, da bodo procesi vojaškega izobraževanja in usposabljanja ter raba logističnih virov optimalni. Ne morem pa obljubiti, da bo položaj v povezavi s statusnimi in socialnimi zadevami bistveno boljši, ker težnje preprosto ne kažejo tega. Prizadeval si bom za utrjevanje sedanje strukture vojske, optimizacijo procesov in urejenost, skladno s predpisi.

Ob tej priložnosti se zahvaljujem vsem pripadnicam in pripadnikom SV, ki razu-

mejo spremembe v slovenski družbi, saj te pomembno vplivajo tudi na spremembe v SV. Smo sestavni del te družbe in skupaj iščemo najboljše rešitve, ki so pogosto težke in zahtevajo veliko požrtvovalnosti in močno voljo. Vojaški poklic je sam po sebi asketski, torej skromen, a to nas ne bo odvrnilo od naših ciljev in poslanstva. Ob 15. maju, dnevu SV, čestitam vsem pripadnicam in pripadnikom, še posebej tistim, ki v tem času opravljajo svoje naloge v mednarodnih operacijah in na misijah, in tistim, ki jih čakajo doma.

Liliana Brožič
Foto: Arhiv SV

Generalmajor Dobran Božič je začel vojaško kariero leta 1984 v Teritorialni obrambi Republike Slovenije kot rezervni častnik. Je veteran vojne za Slovenijo, v Teritorialni obrambi oziroma Slovenski vojski pa se je zaposlil leta 1993. Je pripadnik Slovenske vojske z veliko izkušnjami pri uveljavljanju njene profesionalizacije. V dosedanji vojaški karieri je opravljal številne štabne in poveljniške dolžnosti na različnih ravneh vodenja in poveljevanja, ima pa tudi pomembne mednarodne izkušnje, tako v mednarodnih operacijah in na misijah kot na različnih vajah. Leta 2007 je poveljeval največjemu slovenskemu kontingentu Kforja 15 na Kosovu, hkrati pa je bil tudi namestnik poveljnika večnacionalnih sil Zahod. Leta 2011 je bil poveljnik slovenskega kontingenta Isafa 15 v Afganistanu in hkrati mentor namestniku poveljnika korpusa Afganistanske nacionalne armade. Od 27. februarja 2012 je načelnik Generalštaba Slovenske vojske.